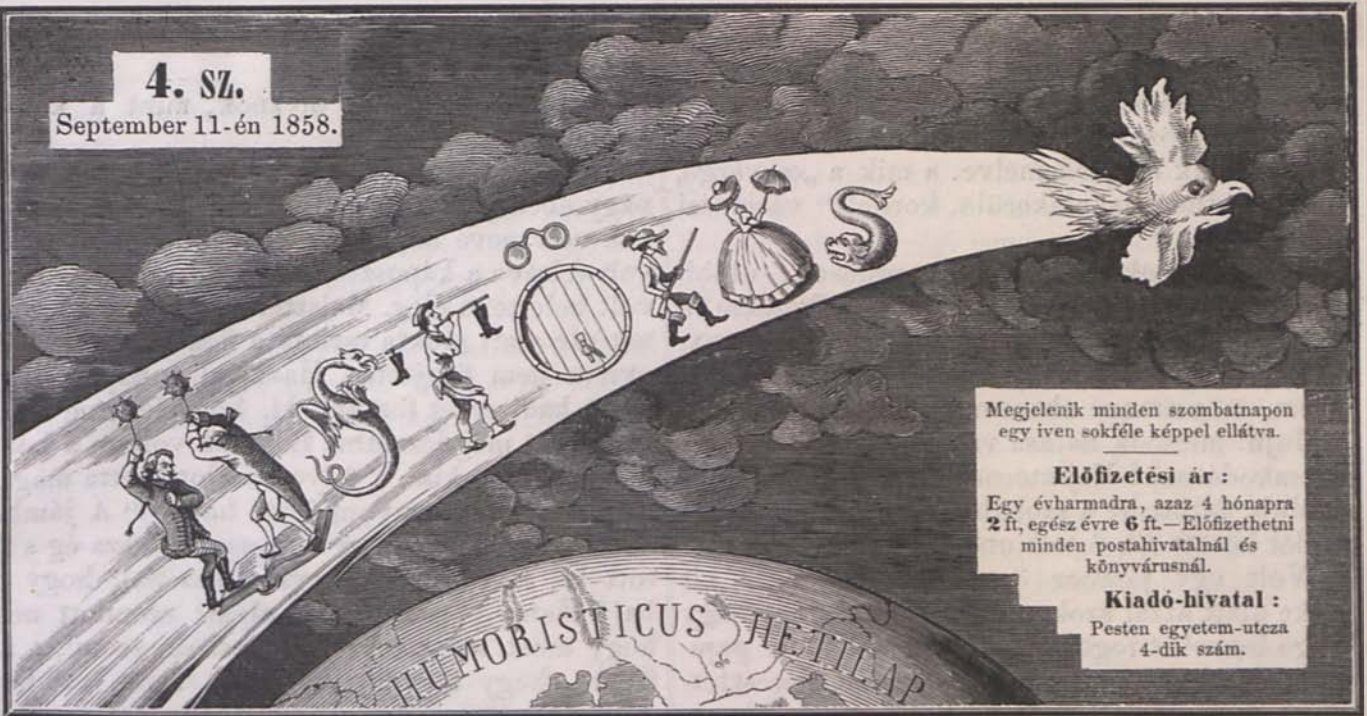

4. SZ.

September 11-én 1858.

Megjelenik minden szombatnapon
egy iven sokféle képpel ellátva.

Előfizetési ár :

Egy évharmadra, azaz 4 hónapra
2 ft, egész évre 6 ft.—Előfizethetni
minden postahivatalnál és
könyvtárban.

Kiadó-hivatal :

Pesten egyetem-utca
4-dik szám.

AZ ÜSTÖKÖS.

Humoristico-belletristicus hetilap.

BÜRGÖZDI BÁCSI CSINTEVÉSEI.

(Folytatás.)

Kapott azonban mérhetetlen mennyiségű válogatott czimeket és idealis pofonveréseket in effigie az a paraszt asszony, a kitől a majszterné a kacsatojásokat vette, s a kivel bizonyosan meg is vívott volna, ha valaha rá tudott volna ismerni, így azonban csak in contumaciam ítéltette el az ördögök általi elvitetésre. Még aztán esztendő mulva is ki lehetett vele csálni a házból, akár milyen rossz időben, ha valaki azt kérdezte tőle: megnöttek-e már a gólyák! hanem akkor aztán szaladhatott a ki kérdezte.

A majszterné nyáron már négy óraker fölzavarta az egész cselédséget, a mit persze igen okosan tett; de a mi nekünk akkor nem látszott kellemesnek. Ő maga egy kis benyiló kamrában aludt, mi pedig, két legény, két inas és én, a műhelyben. A mint a legelső pitymallat bevilágított az ablakán, már kikiabált hozzánk, s a ki fel nem kelt addig, míg ő kijött, annak volt nemulass. Sokáig törtem rajt a fejemet, hogy lehetne ezen a calamitáson segíteni; végre gondoltam ki valamit. — Egy este Hanzival egy nagy fatálat

megtöltöttünk csirizzel, a közé meg kevertünk kormot; éjszaka aztán, mikor sötét lett, kimentünk vele az udvarra; a majszterné ablaka arra nyílt, azt végtül végig befestettük ezzel a fekete ragasztékkal. Másnap reggel aludtunk kedvünkre, míg csak a nap az orrunkra nem süttött, még akkor sem keltünk volna fel, ha a véghetetlen sok légy engedte volna az embert tovább aludni. Majszterné az alatt csak várta odabenn nagy haraggal, hogy mikor virrad már meg? de csak nem akart világosodni az ég. Mélységes sötét éjszaka volt nála. Egyszer aztán ebben a mélységes éjszakában meghallja, hogy ütik a mustával a bőrt odakinn a műhelyben. Kijön s akkor látja, hogy milyen rettenetes nappal van odakinn. Dühös volt! hogy mert a nap fölkelni az ő tudta nélkül? hát az ő kamrájában mért nincs világosság? Akkor látja, hogy milyen gonoszul be van kulimászolva az ablaka.

Hanzi inas az első rohamot az ágy alatt várta ki, én azonban kiugrottam az udvar közepére, felfutottam egy nagy szederfára, s onnan hall-

gattam a válogatott titulusokat, miket a majszterné felküldözött hozzám s mik közül leginkább azok valának megérdemelve, a mik a „csavargó, leczkenemtudó, iskolakerülő, korhely“ váriansai voltak.

Eleinté csak nevettem a szidáson, utóbb azonban én is televeltem a számat s elkezdém, a hogy csak torkomon kifért: „Sic dropax, anthrax, phylax, cum smilace clymax!! His atacem, panacem, coracemque abacemque facemque!!!“

Juh! micsoda hatása volt ennek a rettenetes káromkodásnak! Majszterné asszonyom elkékült, elzöldült, futott be a szobába, főkötőt tett, nagy kendőt kötött fel, futott utánam az iskolába.

Volt egy jámbor öreg professorom, a kit leczke alatt azzal szoktam distrahálni, hogy nagy dongó legyeket fogtam, azoknak a hátára papiros madarakat ragasztottam, s azokat eleresztettem a mappáján. Nem is kérdezte, hogy ki cselekszi ezt? csak húzott rám nagyokat a lineájával: „maleferiate nebuló!“ Ehez jön az én majszterném nagy furiával, mikor éppen a leczkét mondtuk; alig birta elmondani, olyan sok volt a panasza, hogy én öt istentelen káromlásokkal illettem, rossz asszonynak, boszorkánynak tituláltam, apját anyját megátkoztam, szentjét szidtam, felgyujtással fenyegettem, ördögöket bujtattam bele, s rettenetes dolgokat mondtam még azonfelül is.

— Mit mondtál te maleferiate nebulo ennek a tisztességes asszonynak? kérdé elszörnyedve a jó öreg.

Én hideg vérrel elmondám az ismeretes két pattogó verset a prozodiából, a mi valóban túltesz a legczifrább káromkodáson is.

— Igen! igen! ezt mondta a gézengúz! ordita rekedten a majszterné. Ezzel szidott össze.

Professorom alig birt orczájának komolyságot parancsolni.

— Jámbor asszonyság. Tessék megtudni, hogy ez nem káromkodás, hanem diákvers, mely vagy a prosodiában. Hanem te neked maleferiate nebulo, mi szükség volt majszterné asszonyt megijesztened vele?

— Hát azzal szidott, hogy nem tudom a leczkémet, én meg akartam mutatni, hogy de bizony tudom.

Professor uram látta, hogy ravaszul kivágtam magamat; s csak fejet csóvált és megfenyegetett, majszterné asszonyom pedig mérgesen vágta be az ajtót, hazáig dohogva az utcán, hogy minek tanítják a gyerekeket olyan bo-

lond versekre, a mik olyanok, mint a káromkodás.

Egy vasárnapi napon majszterné asszonyom nagy ebédet főzött; az öreg legénynek Mártonnak volt neve napja. Egy irtóztató nagy üstben volt feltéve a káposzta, koncz és szalonnabőr is volt bele téve elég. Majszterné asszony a szalonnát zár alatt szokta tartani a fiókban és azt soha nyitva nem felejtette. Hanzival e napon nagy szerü haditervet főztünk ki, hogy lehetne a fiók tartalmát megdézsmálni. Én benn voltam a konyhában, ő meg kinn a folyosón elordította magát: „majszterné asszonyom, jöjön hamar!“ A jámbor asszony azt hitte, hogy a szomszéd háza ég s futott ki, mindent elhánnya a kezéből; hogy mi baj? Hanzi persze valami olyast mondott neki, hogy most ment erre a szomszédasszony, s azt izente, hogy köszönteti; míg ő aztán ezt hajigálta sodrófával az ijedtségért, az alatt én gyorsan kihúztam a szalonnás fiókot: . . . hanem elébb el kell beszélmem a piros topánkáim történetét.

Hát azokat én egyetlen egyszer sem húztam fel a lábamra, mert az első nap, hogy kivettem a polczra, azok onnan hirmondás nélkül elvesztek. Kerestük, hajhásztuk, nem kerültek elő; utoljára majszterné azt mondta, hogy bizonyosan a koldus asszony volt itt, az vitte el. Hanem én soha sem birtam elfelejteni az én piros topánkáimat: bár legalább egyszer belemehettem volna velük a sárba, hogy megverhettek volna miatta; bár legalább azt a szép patkót, a mi rájok volt ütve, ne lopták volna el velök. — Hát a mint most a szalonnás ládába nézek, mit látok a fenekén: az én piros topánkáimat! Majszterné asszony gondolta magában, hogy majd ha a fia hazajön, jó lesz annak; úgy is cserében járunk, mért ne cserélnék topánkát is.

Mit csináljak most? ha visszalopom a lábtüimmet, ha felfedezem a titkot, még engem laznakolnak el, hogy mit kerestem a más ládájában; a gazdasszony már csoszogott visszafelé, hirtelen egyet gondoltam, kikaptam az egyik topánt, beledugtam a fazék káposztába, s azzal osontam kifelé, mintha ott sem lettem volna.

Délben gombóc volt az egyik étel, a másik káposzta. Én iparkodtam a liszt golyóbisokkal megtelni, a publicum többi része a káposztára tartogatta magát. Egy mély öblös kétfülű tálban hozta azt fel majszterné asszonyom, csak úgy fortyogott még most is, s letette az asztal közepére.

Az öreg legény, az asszony kedvence, kinek különben is nevenapja volt ma, szokott mindig legelőször a tálhoz nyulni. Most is kezébe markolá a nagy fakanalat, mely a tál közepébe volt dugva s egyet kavarinta vele annak savanyú tartalmán, hogy a legnyomatékosabb konczot, mint a mely rendesen őt illeti, meglelvén, kimerítse.

Meg is lelé és kiemelte azt, kanalára akadván, de mekkora lön az egész frequentia elszörnyedése, midőn a napvilágra emelt konczban egy

piros szattyán cipőt ismert fel, ujdonatuj vaspatkóval a sarkán, ugyanazt, a mit oly soká kerestünk hiába.

— Tyhaj! Zatraczena! ordítá el magát az öreg legény, elrettenve az ilyen exoticus karmoadlitol, a milyet még soha sem sülve, sem főve nem látott megenni s a mint nyitva volt mellette az ablak, kiröpité rajta kanalastul együtt, utána a cifra tálát, egész hétre való tartalmával s kicsinyben mult, hogy maga is utána nem ugrott ijedtében.

No Miska, most csakugyan hátul kötik a sarkadat, gondolám magamban. — Csalatkoztam, Majszterné asszonyom egy szót sem szólt ellenem, s attul a percztül fogva oly nyájasan bánt velem, mint a galambtojással. Később a topánjaim is előkerültek; az egyik felének ugyan kifőtt már a leve, s biz az nagyon kétséges színt kapott, fél óra hosszat fővén savanyított káposztában szalonna-bőrök között, hanem azért elviseltem én azt. — Mikor a bátyám uram két esztendő mulva értem jött, nem győzött dicsérni előtte az áldott lélek, hogy milyen jó szelid fiú voltam, soha senkinek nem vétettem, még meg is siratott, mikor eleresztett.

Szegény öreg rokonaim nem várhatták végit a kéthónapi vacatióknak; elhatározták, hogy leküldenek a minden tudományok hazájába, a hol ingyen lehet az emberből tudós és derék ember: tudnivaló, hogy Debreczenbe. Ott volt a nagybátyámnak egy régi ismerőse, professor, ahoz irt egy levelet mellettem, hogy viselje gondomat és ha valamit csinállok, csak verjen meg jól, azzal felültetett egy hosszú matyószekérre, mely tizen-négy múzsát szállított Debreczenig, nénemaszszony belevarrt a zsebembe egy lázsiás tallért, rám parancsolva keményen, hogy azt ki ne bontsam onnan soha, csak a legvégső szükségben. Én persze arról nem tehetek, hogy, a mint a debreczeni laczikonyhán megláttam, hogy sütik a jó fris cigány pecsenyét, akkor mindjárt utolért az utolsó szükség.

Nem akarom elejétől végig elmondani, micsoda gonosz ficzko voltam diák koromban; még elrontanám vele az ujabbkori fiatalságot, melyben pedig igen szépen kezd már a pezsgő vér illedelmes káposztalévé civilisálódni; kiválogatom csintevéseim közül azokat, a mikből nem lesz aztán kravall.

Nem magyarázom meg, hogyan szoktuk a kerítéseket elhordani télviz idején, szüken osztott fűtőkészleteink pótlására, s hogy vittük el egyszer magát a zsidót is abban a kis faépületben, a miben egyszerre csak egy ember szokott megjelenni? arról sem beszélek: micsoda úton szök-döstünk ki a collegiumból, zárt ajtók és kóválygó eskütdiákok daczára? hogy taszitottuk bele egymást a vásárra kitett mézes hordóba könyökig? hogy vettettük fel télen a kalácsos kofát a melegítő fazékkal? hogy laktunk jól cseresznyével egy hamis máriásért hatan egymás után s végül még is megmaradt a máriás? azon gonosz tettek sem említem, miket kegyes tanáraink ellenében elkövettünk, hogy falasztuk be egy éjszaka simára az auditoriumba vezető ajtót, hogy a praelectióra jövő tanárok nem tudták, hová menjenek? Mindezek nem kibeszélni valók, a többieket is csak azért mondom el, hogy okuljon mindenki a rossz példán s őrizkedjék hasonlókat elkövetni.

Rangom szerint harmadik esztendő diák koromban e következő állást foglaltam el: az iskolában harmadik eminens, a kántusban második áltista, a masinistáknál *kis botos*, és mindenféle furfangos tréfánál első primipilus. Tudhatod, hogy ezek mind előkelő hivatalok.

Egyszer valami szörnyü gazdag ember halt

meg, disznókereskedő; azt is mondták, hogy az ördög hordott neki sok pénzt; még akkor az ördög pénzt is hordott az embernek, most már csak el szokja vinni. Már régen előre beszéltek róla, hogy ez testamentomában mindent a collegiumnak hagyott, a diákoknak alumnumokat, a tanároknak kathedrákat alapított, az ekklezsiát nagyon felpénzelte. Végre csakugyan meghalt; persze minden ember azon volt, hogy nagy pompa legyen a temetésén, két napig készültünk a harmóniás kántusra, poeseos praeceptor mondva csinálta a verseket ez alkalomra, cantus praeses új melodiákat komponált rájuk; a tisztelendő urak nagy praedicationokat tanultak be; senior uram kilencz árkusos búcsúztatót formált sarokra menő versekben; azt mindnyájan el is mondtuk, elénekeltük rendén, úgy beigtatva a megboldogultat az Ábrahám kebelébe, a milyen solennitással még Debreczenből oda nem vándorolt senki. Mikor mind ez a pompa megtörtént, akkor egyszerre előáll a meghalt gazdasszonya egy későbbi dátumú végrendelettel, a melyben a megdicsőült minden földi vagyonát a jámbor személynek hagyományozta; a szent ekklezsiát pedig ajánlá a gondviselés kegyelmébe.

No ez már csak még is nagy impertinentia! hogy valaki eltemetteti magát nagy ünnepe-lyel, összevissza engedi magát dicsértetni prózában, versben és melodiákban s csak akkor mondja meg, hogy biz ő mind erre nem szolgált rá.

lyel, összevissza engedi magát dicsértetni prózában, versben és melodiákban s csak akkor mondja meg, hogy biz ő mind erre nem szolgált rá.

Az előjáró uraknak bármilyen rosszul esett is a családkozás, ők igaz keresztyéni megadással belenyugvának, de nem úgy a diákság!

„Hát mi azt a sok szép rhythmust mind hiába énekeltük?”

„Tudjátok mit? mondék én a gyülekezetnek, gyerünk oda s énekeljük vissza.”

A sok bolond kapott az indítványon, s velem együtt kijövének a sirkertbe, a holott is körülállván az eltemetett gazdag sírját, aként állánk rajta boszút, hogy eléneklénk kettőt azon olesó versek közül, a melyeket szegény civis ember sírjánál szoktak sexta diákok énekelni egy polturáért fejenkint, competens disharmoniával.

Persze, hogy ezért a sacrilegiumért consistorium elé idézének bennünket, de minthogy az inquisitókör az egész diáksereg azt felelte, hogy in corpore jelen voltunk, azt mondák, hogy ubi omnes peccant, nemo peccat, s azzal in concreto összeördögbujjékelétekezve az egész corporatiót, szétkergetének bennünket minden súlyosabb következmény nélkül.

(Folytatása következik.)

CHINAI ROMÁNCZOK.

Irta ezeket ama híres chinai költő Kaó-koas-moár-taong.

I. A szomjas böles.

Nagy erényes és tudós Kon-fü-csé
Jára egykor a nagy pusztaságban;
Elmélkedvén, a hogy böleshöz illik:
A világról és a nagy világot
Alkotó négy elementumokról.
Ugymint: tűz, víz, föld és levegőég;
Vala ámdé ottan a hol ő járt
Csak a három e világelemből:
Viz pediglen csak theoriában.
És a böles ott szomjazék napestig,
Szár az torkát vigasztalva azzal,
Hogy a víz bár nem látszik; de meg van,
Állván oxigén és hidrogénből.
Este későn nagy tikkadtan ére
Egy pagonyba, szép zöld pálmafákból,
Pálmafák közt volt egy hűs vizü kút,
Azt meriték szép lyánkák vederrel.
Böles, erényes Kon-fü-csé megállt ott
S első dolga volt: — jót inni? óh nem.
Meggördezni, e kutat hogy híják?
És feleltek néki a leánykák:
Szép lapos szemü, piros leánykák,

„Híják ezt *zshiványok forrásának*,
Minden ember így nevezte azt rég.“
Elszörnyedve fordult el Konfúcsé,
És a nyújtott vedret vissza tolta.
„Nem! erényes férfi oly forrásból
Mely ily rút nevet hord inni nem fog;“
S szomjasan tovább ment s más nap estig
Járt, míg áldottabb nevü kutat lelt.
Ily erényes és böles volt Kon-fu-csé!

II. Az olesó isten.

Van egy tartománya Toiping-Vangnak,
Abban vagyon egy város Xieng-Fu.
Ottan épült egy cserép-pagóda.
Abban lakik egy bálvány Dsin-Hán-Mum,
Ennek hoznak a buzgó hajósok
Áldozatra csirkét és malaczkát,
Fris halat és kecskének kis gidóit.
Husát ennek ők maguk elköltik,
Bálványisten furcsa osztályrészt kap.
Csirkelábnak kapja sarkantyúját,
A malacznak a négy körme héját.
A halaknak farkát és uszóit,
A gidónak két szarvát egészen.
Lehet e már ennél olesóbb isten,
Mint e jámbor bálványkép, Dsin-Hán-Mum.

III. A kajmánok.

Jan-cse-kjangnál, a széles folyónál,
A két parton áll Tao-Ping város;
Nagy kemény híd tartja őket össze.
— Túl a hidon a folyó mentében
Egy sziget van, bambuszszal benöve.
Abban laknak kajmánok sereggel.
— Alkonyatkor, hogy ha feljön a hold
Százával kijönnek ott a vízre,
Játszadoznak, s ismét elmerülnek.
Farkaikkal a vizet locsolva
És nevetnek százfogú torokkal
E csinos kedélyes szörnyetegcsék.
— Taó-Pingben, China városában.
Esztdönkint tizezer leánynyal
Több jön a világra, mint figyermek.
— Alkonyatkor, hogy ha feljön a hold,
Ott a hidról a két város-part közt,
A fölösleges leány-cselédet
Szokták szépen a vizekbe hányni,
A midőn a kajmánok mulatnak,
Hogy ne legyen több leány, mint férfi.
Mert egy bölcsen ellátott országban
Első a jó rend és szép egyensúly.

IV. A Yan-cheui szépek.

Szebb vidék nincs Yan-cheu völgyénél,
Szebb város nincs völgyben Yan-cheunál.
S szebb leányok nem teremnek, mint itt.
Olyan termet : — karesú, mint a bánfa;
Olyan lábak : — aprók, mint az özé;
Oly szemek : — tüzesek mint a gránát,
És olyan bőr : — lágyabb a selymennél!
— S nem csak szépek a yan-cheui lányok.
Ámde forrón is tudnak szeretni :
Azt tanítják nekik iskolában,
Csak szeretni és gyönyörölni élni.
— S nem csak édes a yan-cheui delnő,
Ám tudós is. A mi nőhöz illik
Drága himzés, hárfajáték, ének,
Versírás kék és arany tintával.
Fára és cserépre festés tarka mázzal,
Ahoz mind ért a yan-cheui lyánka.
— S nem csak szépek, kedvesek, tudósok
Yan-cheuban a szelid leánykák.
Ámde szörnyü drágák is különben.
A vásáron tizezertől száz-ig
És azonfelül is kelnek pengő pénzben.

Eredeti biráskodás.

Nem rég egy magyar földesur rajta kapott egy zsellért a falopáson, a mint már vitte haza a szekér fát az erdejéből.

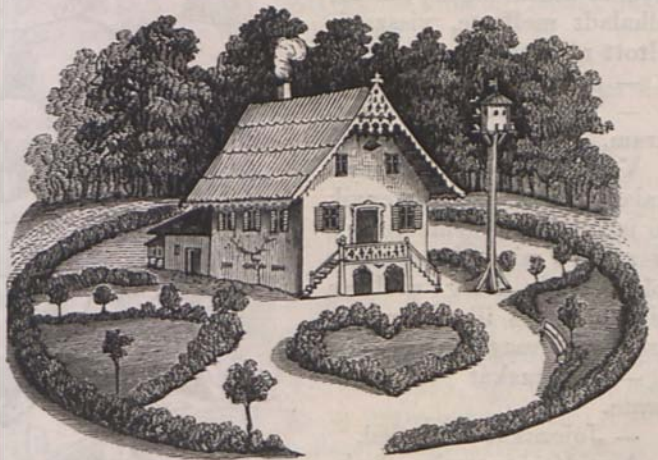
- Hát János, mért lopja kend a fámát?
- Hát nagyságos uram, mikor tüzelő kell.
- Mit gondol kend, mennyit ér ez a szekér fa?
- Megér biz ez egy pengő forintot.
- Hát ez a kend fejszéje hogy volt?

- Három bankó forint volt nagyságos uram.
- No hát én most elveszem a kend fejszóját s viszszaadok belőle harmincz váltókrajczárt. Jól lesz?
- Jól van nagyságos uram. Adjon Isten jojezakát.
- Fogadj Isten.

Megint egy rágalom a Crinoline ellen.

Babosy uram, gróf Cserffynek udvari szabója, azt az alázatos kérelmet terjeszté kegyes pártfogója elé, hogy engedjen ő neki az angol kertje melletti sétányon csak egy akkora darabka helyet élethosszaig tartó használatra át, a mekkorán ő maga és a felesége elfér. A

grófnak nem jutott eszébe hogy crinoline is van a világon, s most Babosy mester azon a helyen építettett magának egy kis nyári mulató lakot két szobával, egy konyhával, elől kis virágos kerttel, hátul szőlőlugassal és baromfi-óllal.

Személyválogatás.

- Kérdezik az örmény koresmárostól : hogy adja a szénát?
- Hát ki milyen ember? úgy. Hintónak drágább. Szekérnek olcsóbb.

Kisasszony a csizmám!

sarkantyús csizma ott marad a lábáról kedvesének sarka alatt, mire a megmeztlábadosott lovag ijedten kiált vissza az ország határáról otthonhagyott menyasszonyához :

— Kisasszony, a csizmám!

Kopott szekerkén, himpókos fél lóval koczogott hazafelé Iczik zsidó a szomszéd faluból; utána hajtattott jó két tüzes negyedfü csikón nyalka nemes legény; mikor elhaladt mellette, visszakiáltott rá hetykén :

— Jojczakát szomszéd.

— Jojczakát nemzeti uram.

Vagy két száz lépésnyit haladva, elszakadt az egyik ló istrángja, a nemzeti ur leszállt, s míg a szerszámot kötözgetné, Iczig utólérte fél lovával s illendően köszönt neki megint :

— Jojczakát nemzeti uram.

— Jojczakát szomszéd.

A zsidó jó messzire elbakatott már, mire a szerszám rendbe jött: a nemes legény megint felpattant a szekérbe, közé csapkodott a lovaknak s repült az országúton végig, csak úgy szikrázott kétfelé a kavics.

Nagyhamar utólérte a zsidót s mikor elkerülte, gúnyosan köszönté.

— Még egyszer jojczakát szomszéd.

— Jojczakát nemzeti uram.

A két tátos rohant a szekérrel, mint a szélvész. A fakó szekér meguntta ezt a nagy sietséget, egyszer csak szédült az egyik kereke, a tengely is eltört.

Jójczakát kívánok.

A mint a szekér gazdája szedtevetézik a káron s vakarja a fejét, azon gondolkozván, hogy lehetne három kerékkel hazamenni, megint utóléri Iczik a himpókos lóval, szép csendesén elballag mellette, s megemelintve sipháját, mosolyogva köszön.

— Még egyszer jojczakát nemzeti uram.

— Már most igazán jojczakát Iczik, mert aligha itt nem hálók.

Archaeologiai feladat.

Nem rég, a szentiványi patakmalom szétbontása alkalmával egy hat láb hosszú és másfél láb széles fehér, valószínűleg homokkő táblát találtak, minőből a római sarcophagok készültek rendszeren, melyen a következő írás olvasható durván, de világosan vésett betűkben :

SE MENSE
DET FIAT TALEM
EREC ITEM MALO
MEL ET S OXOR HE
VERTE CAPA DON SE
GENIBUS MARCI
IRA EST

Felszólítjuk a hazai és külföldi régiségbuvárokat, hogy e nevezetes találmány sorait megfejteni szíveskedjenek s e felőli becses véleményeiket velünk minél előbb közöljék.

Nagy megbántás.

Egy derék veterán tudósunk ifju korában is igen sokat tanult és olvasott már, szüntelen könyvek között élt. Akkoriban pedig még a poétát és a tudóst nem igen nagy becsben tarták.

— Ugyan mit bújod azt a sok mihaszna könyvet, riadt rá egyszer nagy fenyegetéssel egyik nagybátyja; „még utoljára olyan ember lesz belőled, mint a vak Kölesey!“

Ezzel meg akarta ijeszteni.

A hurkaeső.

Debreczenben van egy vén dőre, a kit mindenki bolond Matyi név alatt ismer, jó csendes jámbor bohó. Nem rég egy csomó talált pénzt, valami régi értékből kiment banknotákat vitt fel a városházára s ott átadta nem tudom én kinek? Az átvevők protocollumot vettek a tárgyallás felől, s kérdezik a vén bohót, hogy mikor találta ezt a pénzt?

— Hát mikor az iskolába jártam.

Ez a dátum nem tetszett a kérdezőnek, pontosabb adatot kívánt; gondolkozzál rajta Matyi.

Matyi gondolkozott, összehuzta a homlokát; végre megtalálta a választ.

— Hát mikor a hurkaeső volt.

No hisz ez kellett még csak.

Már pedig hiába kérdezték tovább; minden feleletből csak az jött ki, hogy mikor az iskolába járt és a hurkaeső volt.

Végre elküldtek azért a gazdaért, a ki Matyit irgalombul tartotta magánál s a ki tudott már a nyelvén, az aztán kiderítette, hogy tegnap volt az, a heti vásárban. Matyi tudnillik a gazda kis fiát szokta az iskolába kísérgetni, s akkor látta meg a földön azt a csomagot; egy kofa szemközt jött rá, a fején egy teknő volt tele főtt hurkával, az is utána kapott a csomagnak, de elbotlott s az egész teknő hurka bolond Matyi nyaka közé omlott. Ez volt ránézve a hurkaeső.

Csallóközi bor hatása.

A Csallóköz egyik falujában a mult szigorú télen egy ember többet talált felönteni a garatra, mint a mennyit megbirt s míg hazáig ment volna, valahol eldült és ott megfagyott.

A megyei orvos látéletre hivatván, ilyen tudósítást adott róla a hivatalos jelentésben.

„N. János nagyon sok bort találván inni, ez volt az oka, hogy megfagyott.“

Már most a jámbor csallóközieket azzal csúfolják, hogy az ő boruktól *megfagy* az ember.

Ez már sok.

Hogy a jó tokaji bort sok mindenféle idegen szerrel hamisítják, azt már tudjuk. Szerepel a neve alatt cukor, répalé, szirup, méz, főtt must s más aféle; de olyan surrogatunát csakugyan nem ivott még senki, mint most Istvánnapkor egy jámbor ismerősünk, a ki egy külvárosi boltban megvett két huszasért egy üveg tokaji bort, haza vitte, elő sem vette előbb, csak épen a névnapi lakoma végén, akkor nagy gyönyörűséggel kibontotta, megtöltötte vele saját és családtagjai poharát, felköszönték egymást, összekociztattak és felhajtották. Egészségükre vált ugyan, hanem tokaji bor nem volt. Tessék kitalálni mi volt? — budai keserű-sós-víz sáfránnyal megfestve!

Hirlapi kacsa.

„Kivánom, hogy alattvalóim mindegyikének faze-kában vasárnaponként tyúk főjjen.“

IV. Henrik.

„Tyúkkal épen el nem láthatjuk őket, hanem kacsával...“

Collegái nevében az *Üstökös*.

1-ső rucza. A Boston Riwiew azt írja, hogy náluk most rossz gyapotból készítenek házakat, miket ha mr. Smith ragacsával bekennek, még éghetlenekké is válnak. Hiszen rossz gyapotból nálunk is régen építenek házakat, sőt még rossz zsemlyéből is; hanem biz erre a találmányra még eddig senkisémet kért szabadalmat.

2-ik rucza (még pedig ugyancsak a kanja). Az alta California beszéli, hogy két aranyásó, egy doctor, meg egy privatier utaztak az új aranybányák felé. A privatier egy helyen nagy darab hegy-kristályokat lelt, miknek egyikében jó adag mennyiség volt abból a folyadékából, a mit jegecviznek neveznek; az ember tréfából feltöré az özönvíz előtti bombont s juxot csinált belőle, hogy ő most olyan italt iszik, a mi még az óvilágból maradt fenn. Hanem egy óra múlva elkezdett az ember megmerevedni s estére egészen crystallizálódott. Az orvos mindjárt hozzá fogott a boncsolásához, de már a kés alig fogta, kalapáccsal kellett tördelni, minden kristályvá és drágakővé volt benne válva. A krumpli, mit délben evett mint borostyánkő jött beleiből napvilágra; szive egy nagy darab carniollá változott; májja achattal kevert chalcedon lett, vérét dalmatin gyanánt lehetett fel szedni, szemei szerencsére kőkek voltak,

azoknak tehát csak turquoissá kellett változni. — Ime tehát nem mese többé a kővéváltoztató víz, mit Marryat kapitány Renegátjában egykor oly furcsa bohóságképen olvastunk.

3-ik rucza. Nem rég egy nagyon elterjedt francia lapban bizonyos *Lebord Taxil* ur a tánczokról értekezik, melyek a külföldről Franciaországban meghonosultak: így Spanyolországbul a bolero, Olaszhonbul a tarantella (képzelem mennyi bolerot éstarantellát járnak a párizsi salonokban), Auszriának köszönheti a mazúrt és végre Magyarországnak — a polkát. (Úgy járt mint a Szökött katonában a szabó, a kit francia nyelv helyett tóra tanítottak). Bizony pedig nekünk a polkát ne köszönje.

Microscopicus studiumok

magyarázza professor Kakas Márton.

3. Micsoda szörnyeket lehet látni nagyítóüvegen keresztül egy csepp tintában.

Benevoli auditores! Ime itt van előttünk egy csepp tinta. Valóságos alizarin-tinta; ebből lesznek azok a zöld versek, a mik idővel megfeketülnek. A tintában kevés állat bir megélni, mert keserű az íze. Legfelyül szemlélünk két harezoló ázalékot, kik ugyancsak hajba vannak kapva s egymást husángolják; ezek a **c** és **cz** betű differentiaín kaptak össze. jobbfelül úszdogál a boldog emlékezetű virgács, melylyel annyiszor jöttünk érintkezésbe, a mig megtanultuk, hogy mire jó a tinta? balfelől van egy nagy pápaszemes orr, ez azon orr, a mit a diplomatáknak osztogatni szoktak, mikor nagyon jól viselik magukat. Alatta látni egy adóst, a ki épen most kapta az idéző levelet s átkozza azt a csepp tintát, a mivel a nevét aláírta, a tovább libegő erszényalaku tárgyak hihetőleg azon huszonöt év óta rendszeren fizetett évdijak, mikért némely akadémiai tag azóta sem dolgozott semmit: ama tovaszárguló gömbalakjában ki ne ismerné meg a futó földglóbuszt? túl rajta egy kukacz, mely nagyon hasonlít egy hosszú kunkorgó czopfhoz, tölti a tudományt korsóval a norimbergai töltésén keresztül egy másik növendék kukacz fejébe; alatta most írja egy szorgalmas penészféreg a negyvenedik könyvet az ázalékok nyelvrokonságáról, távolabb hőm-

pölyög egy nagyon gömbölyű tárgy, bizonyosan valami nagy tudós feje, a ki annyit tud már, hogy megkellett abroncsolni; mellette guggol egy másik irástudó, a ki még most kezdi magát qualificálni s ezért nagyon szerényen meghúzza magát; középen terjeszkedik végre nagy handabandával egy előkelő bölc s ázalék, a ki a többieknek praelegál: ő sem tudja, mi sem tudjuk, miről? a többi vonagló pondrók képeznek görög és római betűket, pápaszemeket, czopfokat s más afféle tanúságos emblemákat, a mik egy csepp tintában lakoznak.

A huszár-életből.

Örmester. „Herstellt Euch! és százszor herstellt Euch,“ te haszontalan ügyetlen ember. Ha még egyszer rosztul czélzasz bezárlak.

Ujoncs. Otthon bezártak mert jól czéloztam, sok nyulát durrantottam le a földesurnak. Itt meg azt mondják, hogy nem tudok czélozni és azért zárnak be.

Rébusz.

AUGUSTUS.

- 1 Vasárnap
- 2 Hétfő
- 3 Kedd
- 4 Szerda
- 5 Csütörtök
- 6 Péntek
- 7 Szombat

3-ik számbeli Rébusz megfejtése.

„Ki mit szeret arra néz.“